

sammenhængende Spørgsmaal til forskellige Myndigheder. Det kan i givet Fald ogsaa være noget tvivlsomt, under hvilket Ministerium den paagældende Arbejdstilladelse skulde sortere.

De anførte Grunde af saavel principiel som praktisk administrativ Karakter har da ført til de i Stk. 3 og 4 foreslaede Regler, hvorefter Rekurs sker til Justitsministeren. Reglerne i Stk. 3 har iøvrigt to helt forskellige Situationer for Øje. Første Punktum omhandler det Tilfælde, at Nævnet er af den Formening, at det ikke selv bør træffe Afgørelse i Sagen. Det maa vel forudsættes, at Nævnet som alt overvejende Hovedregel selv træffer Afgørelsen, og at saadan Forelæggelse for Justitsministeren derfor kun undtagelsesvis finder Sted; imidlertid kan der dog komme til at foreligge Tilfælde, hvor det vil være naturligt, at Nævnet afstaar fra selv at træffe Afgørelsen. Det kan f. Eks. dreje sig om Afgørelse af en Sag om Opholdstilladelse til en Udlænding eller en Gruppe af Udlændinge, der paaberaaber sig at være politiske Flygtninge, og hvor Sagen kan have særlig politisk Betydning. Men ogsaa i andre Tilfælde vil en saadan Forelæggelse være rimelig begrundet i Forholdene. Dette udelukker naturligvis ikke, at Nævnet ved Sagens Forelæggelse fremkommer med en Indstilling ledsaget af Oplysning om, hvilke Synspunkter der har gjort sig gældende under Nævnets Behandling af Sagen. Det andet Tilfælde, der omhandles i Stk. 3, har den Situation for Øje, at Fler-tallet af de i Sagens Behandling deltagende Medlemmer har stemt for at afgøre Sagen paa en Maade, som et eller flere Medlemmer, der er i Mindretal, mener er afgørende i Strid med de Interesser, de repræsenterer, saaledes at de maa forlange Sagen indbragt for Justitsministeren, der derefter træffer Afgørelsen efter Forhandling med den eller de Ministre, hvis Omraade Sagen i øvrigt maatte vedrøre. Ogsaa disse Tilfælde maa antages kun at indtræffe undtagelsesvis, idet man har forudsat, at Drøftelserne i Nævnet normalt fører til, at de modstridende Interesser forliges. Men Situationen kan komme til at ligge saaledes, at der maa ske en saadan Henskydelse af Sagen til den politisk ansvarlige Minister, hvorfor der er aabnet Adgang for ethvert Medlem til at forlange dette.

I de i Stk. 4 omhandlede Tilfælde foreligger der i Modsætning til Stk. 3 en Afgørelse, der er truffet af Nævnet, men som vedkommende Andrager er utilfreds med og ønsker indbragt for Justitsministeren. Efter de Kauteler, Nævnets Sammensætning

byder, skulde det dog som tidligere anført sikkert blive Undtagelsen, at der findes Anledning til at ændre en af Nævnet truffet Afgørelse. Med Udtrykket „den, hvem Afgørelsen vedrører“ er det ikke Meningen at ville afskære andre end vedkommende Udlænding fra at klage over Nævnets Afgørelse. Saafremt vedkommende har en rimelig og berettiget Interesse i Sagens Afgørelse, hvilket f. Eks. vil kunne være Tilfældet med nære Paarørende, en Arbejdsgiver eller en Fagorganisation, vil en Klage over Nævnets Afgørelse naturligvis blive taget op til Behandling i Justitsministeriet.

Til § 2.

Ifølge § 1, Stk. 1, i Lov Nr. 52 af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m., saaledes som denne Bestemmelse er affattet ved Lov Nr. 158 af 30. Marts 1946 om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m. (i det følgende er Fremmedloven af 1875 betegnet som „F.“ og Tillægsloven som „T.“), kan det ved kgl. Anordning bestemmes, hvorvidt rejsende — hvilket Udtryk omfatter saavel Udlændinge som danske Statsborgere — ved Ankomst til eller Udrejse fra Landet skal være forsynet med Rejsepas eller andet Legitimationsdokument. I Henhold hertil er det i Overensstemmelse med tidligere Regler ved kgl. Anordning Nr. 159 af 30. Marts 1946 fastsat, at alle rejsende ved Ankomst til eller Udrejse fra Landet skal være forsynet med Rejsepas eller andet Legitimationsdokument efter Justitsministerens Bestemmelse, hvorhos Justitsministeren er bemyndiget til at fastsætte de nærmere Regler for Sagens Gennemførelse. Ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 160 af 30. Marts 1946 om Pastvang samt om Opholds- og Arbejdstilladelse og Anmeldelsespligt for Udlændinge er der fastsat nærmere Bestemmelser om Pas- og Visumtvang saavel for Udlændinge som for danske Statsborgere. Ifølge Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i den nævnte Bekg. af 30. Marts 1946 skal alle Udlændinge ved Indrejse til og Udrejse af Landet være i Besiddelse af Pas samt have deres Pas paategnet med Visum for henholdsvis Indrejse og Udrejse. Dog kan islandske, norske og svenske Statsborgere indrejse til eller udrejse fra Danmark uden Visum, bortset fra Rejser direkte fra eller til Tyskland.

Bestemmelsen i Stk. 1 svarer ganske til T. § 1, Stk. 1, dog at Bestemmelsen alene vedrører Udlændinge, idet man af systematiske Grunde har fundet det hel-